

foreninger. Det skal herved bemærkes, at der hos nogle Medlemmer af Flertallet er Tvivl om, hvorvidt man ikke burde indskrænke sig til at fastsætte Afgiftens Maksimum i § 1 og selve Afgiften efter 6 til 2 pCt., og at de i saa Henseende forbeholde sig deres Stilling under Sagens videre Behandling.

Et Mindretal (N. Hansen og Madsen-Mygdal) kan ikke tiltræde Flertallets Forslag om at indskrænke Lovforslaget om den kommunale Beskatning til en „Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde.“

En saadan Afgift vil i flere Henseender komme i absolut Modstrid med Nutidens Fordringer med Hensyn til en retfærdig Skattefordeling og betegner efter Mindretallets Formening i to Retninger en tilbagegaaende Bevægelse:

1) Næringsloven af 1857 og Lov af 11te Februar 1863 om den kommunale Beskatning i Købstæderne har nødvendiggjort, at den gamle Næringsstat Tid efter anden er bortfalden med Billigelse fra alle Sider. Skønt Flertallets Forslag vel nærmest kan betegnes som en Blanding af fri Paaligning og en fast Næringsstat og kun gælder Beboere udenfor Næringskommunen i visse — ikke i alle — Tilfælde, saa indeholder et saadant Forslag dog efter Mindretallets Formening et Tilløb til at vende tilbage til den gamle Næringsstat.

2) I den sidste Mennefsalder har man kunnet paavise en voksende Erkendelse af, at i Retning af retfærdig Skattefordeling har Formue- og Vejligheidsbeskatningen et absolut Fortrin fremfor de faste Skatter. Mindretallet skønner ikke rettere, end at Flertallets Forslag gaar imod denne Erkendelse.

Skønt Flertallet udtaler, at det ingenlunde er Meningen, at Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat skal henlægges, nærer Mindretallet desuagtet en velbegrundet Frygt for, at dette vil blive en umiddelbar Følge af Flertalsforslagets Vedtagelse. En heldig Løsning af Spørgsmaalet om den kommunale Beskatning er i fortrinlig Grad paatrængende nødvendig i flere Henseender,

og Mindretallet kan derfor under ingen Omstændigheder være med til Handlinger, der i nogen Maade kunne bidrage til at skyde en saadan Løsning ud i det uvisse.

Mindretallet skal derfor tilraade, at Flertallets Forslag ikke vedtages, og derhos udtale Haabet om, at man ad Aare vil tage kraftigt fat paa at finde en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat.

Et andet Mindretal (B. Bojsen og Sörg. Pedersen) vilde i og for sig finde det lidet fyldestgørende at erstatte en gennemgaaende Omordning af den kommunale Beskatning med en Næringsafgift, der hovedsagelig blev en ensidig Skat paa Virksomhed. Man har dog tænkt sig Muligheden af, at der ad denne Vej midlertidig kunde raades Bød paa nogle af de mest følelige Ulemper ved den nugældende Ordning; men en saadan Foranstaltning maatte i saa Fald ikke indskrænkes til kun at tage Sigte paa Afhjælpning af Mangler, der fortrinsvis trykke Købstæderne; en Lov om disse Forhold maatte tillige tage fornødent Hensyn til den uheldige Omstændighed, at mange Landkommuner ere afstaaerne fra at foretage en Medsættelse af den kommunale Hartkornsskat, fordi uden for Kommunen boende Gjere af Jordbrug i denne kun gennem Hartkornsskatten kan paalægges Bidrag til Kommunens Udgifter. Efter at Udvalgets Flertal har opgivet at tage noget Hensyn hertil, maa Mindretallet slutte sig til det første Mindretal i at fraraade, at Flertallets Forslag vedtages.

Et tredje Mindretal (Lassen) vilde i og for sig ikke haft synderligt at indvende imod Flertallets Forslag, saafremt det havde udgjort et Led i en samlet Lovordning af de kommunale Beskatningsforhold, men da Forslaget, samtidig med at fremtræde som et afsluttet hele, kun søger at løse en ganske enkelt Side af den Udvalget stillede Opgave, finder Mindretallet Resultatet ganske utilfredsstillende, og det turde maasse endog være lidt tvivlsomt, om det er fuldt berettiget under en Udvalgsbehandling at lade